

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMANE DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ADMINISTRAȚIA:

Pr. EUGEN BĂRBULESCU, Subdirectorul Sf. Mitropolii. — București

REDACȚIA:

Pr. T. SIMEDREA, Palatul Sf. Sined (Antim). — București

Abonamentul pentru preoți, diaconi și instituții 60 lei pe an, pentru cântăreți și paracliseri 40 lei pe an.

PARTEA OFICIALĂ

MIRON

Din mila lui Dumnezeu, Arhiepiscop al Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Tuturor credincioșilor creștini, din cuprinsul Arhiepiscopiei și Mitropoliei Noastre, Har și Pace de la Dumnezeu, iar din partea Noastră Arhierască binecuvântare.

„Iar Sâmbădă târziu, întru acela ce lumina spre una a Sâmbetelor, au venit Maria Magdalena și cealaltă Marie, să vadă mormântul”. (Mat. XXVIII. 1).

Iubiți credincioși !

Purtarea sfintelor femei, despre cari ne vorbește Evanghelia dela ieșirea cu învierea, să ne fie de pildă. Iisus a murit, dar legătura lor cu El, trăește pururea ; ba chiar ajunge și mai puternică ca niciodată. Ele nu se mulțumesc numai cu purtarea de grijă a lui Iosif Arimateianul, cel care îmbălsămas trupul lui Iisus ; ci voesc ele însăși să-și îndeplinească cea din urmă datorie față de Mântuitorul, mergând să dea rămășițelor sale pământești semnul dragostei lor. Nimic nu le împiedică ; dragostea, de care inima lor este pârjolită, le face mai tari decât frica de puternicii zilei, care L-au răstignit. Piatra prăvălită pe intrarea mormântului le neliniștește, dar nu într-atâta, în cât să se lase de hotărârea luată. Iotă semnele adevăratei legături,

semne ce nu pot fi oprite de a nu se arăta ci — întâlnindu se pe deasupra tuturor greutăților — înving toate piedicile.

Tot o asemenea îndrăsneală și purtare avem și noi față de Dumnezeu ? Arătăm noi prin întreaga noastră purtare, că-L iubim cu adevărat și-L căutăm cu stăruință ? Durere, noi adese ori, înloc să pășim cu bărbăție pe calea învățăturilor sale ne oprim în loc în fața unei pricini neghioabe. Nu desvoltăm stăruința mironosițelor femei.

„Pre Iisus căutați, Nazarineanul cel răstignit ? întreabă ingerul de lângă mormânt pe femei. Și tot el răspunde : „S'a sculat, nu este aici” (Mc. 16. 6).

Ce constatare sublimă cuprind aceste cuvinte îngerești ; Ce măreție dă dumnezeescului Mântuitor această taină a învierii lui Iisus Hristos ! Ce mult ne întărește ea credința și cât de mult ne încredințează

despre dumnezeirea acestei Legi (Religiuni), pe care avem fericirea s'o mărturisim și pe care Cel — înviat a întemeiat-o! —

Înainte de învierea Omului-Dumnezeu, mai fuseseră ei chemați la viață și alți câțiva morți. Ilie înviase pe feciorul văduvei dela Sarepta; Eliseu pe fiul bogatei femei din Sunim; Mântuitorul înviase pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain și pe Lazăr. Dar, câtă deosebire între aceste învieri și aceea a lui Iisus Hristos! Acelea n'au fost decât tre ătoare; căci cei chemați din nou la viață, n'au fost chemați decât pentru un timp; și toți au îndurat mai târziu din nou legea morții; și azi dorm încă în țărâna pământului, până când glasul celei din urmă trompete îi va deștepta.

Iisus Hristos odată înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui; biruitor al morții și al iadului, prin biruința sa El intră într-o viață, care nu cunoaște sfârșit. Celelalte învieri nu erau lucrarea proprie a celor, cari pentru o vreme fuseseră chemați din nou la viață. Trebuise ca proorocul, instrumentul puterii dumnezeiești, ori Omul-Dumnezeu, să frângă jugul sub care moartea îi ținea robiți și pe care, ei singuri, nu puteau să-l scuture. Acești morți erau doar numai oameni. Dar, pentru că Iisus Hristos este Cuvântul, pentru că El este Dumnezeu, pentru că viața este în El, s'a înviat El pe sine însuși. Și prin această lucrare fără pereche, ce singur a săvârșit-o, dovedește ceia ce li spusese, vorbind în chip figurat despre sfântul său trup: «Stricați Biserica lui Dumnezeu, și în trei zile o voi zidi».

Pe când Iisus Hristos stă spânzurat pe cruce, vrăjmașii săi îl batjocorau, zicând: «De ești tu Fiul lui Dumnezeu, coboară-te de pe cruce». Dar, tocmai pentru că este Dumnezeu, de aceia nu s'a pogorât depe

cruce. Și pentru că este Fiul lui Dumnezeu, pentru că este Dumnezeu, de aceia a vrut să moară pe cruce, prin aceasta a vrut să ne facă să cunoaștem până unde merge răbdarea lui Dumnezeu, până unde merge dragostea lui Dumnezeu pentru oameni, până unde merge râvna Fiului lui Dumnezeu, pentru slava Părintelui său. Dar, dacă nu s'a pogorit de pe cruce, dacă a rămas pe cruce până la moarte, a fost pentru că vroia să îndeplinească o minune mult mai mare, chiar decât aceia pe care vrăjmașii săi îl provocau s'o facă. Dar, această minune nemai pomenită și atât de neînțeleasă a făcut-o tocmai așa precum o proorocise și a făcut din ea proba dumnezeirii sale, descătușându-se prin propria sa putere de cătușele morții; dându-și singur o viață fără de moarte.

Să dăm deci slavă acestui mare Împărat, care a biruit pe vrăjmașii săi ca și pe ai noștrii; darurile noastre să le depunem la picioarele lui. Aceste daruri însă, să fim noi înșine; căci acestea sunt pe care El le dorește mai mult. Să ne străduim a cunoaște bine și a reînoi în noi taina Patimei și învierii Omului-Dumnezeu. Iisus Hristos s'a dat pentru păcatele noastre, dar a înviat pentru îndreptățirea noastră; să murim dar păcatului, să trăim pentru dreptate; să nu mai trăim decât pentru Dumnezeu, ori mai bine, nu noi să fim cei ce trăim, ci Iisus Hristos care trăiește în noi.

De Sfânta Ta înviere, Mântuitorule, ajută-ne cu harul Tău să dobândim astfel de merite, pe care Tu le socotești drept bune de răsplătit.

Să zicem dar în auzul tuturor și pentru mângâierea și încurajarea tuturor:

„Hristos a înviat!”

No.....
1925 Aprilie

De Sfintele Sărbători ale Invierii Mântuitorului, Salutăm pe iubiții noștri cetitori și pe toți frații creștini ortodocși cu străvechea noastră urare creștinească: „Hristos a înviat!”

„APOSTOLUL”

P. C. Preoți sunt rugați să bine votească a înainta de urgență P. C. Protopopi suma dela 30, plata Calendarelor pe trei luni, trimise prin Revista „Apostolul”, pentru ca P. C. Protoerei să o înainteze revistei editoare „Noua Revistă Bisericească”.

PARTEA NEOFICIALA

Act Fundațional

Misiunea pastorală a preoților cere nu numai a propovedui cuvântul Evangheliei și a învățăturilor mărturisite de biserica ortodoxă, ci — considerând cuvintele Sf. Apostol Iacov: «Credința fără fapte este moartă» — biserica este datoră a-și îndrepta luarea aminte și asupra nevoilor de tot felul ale credincioșilor săi, atât cu statul și cu bune povețe, cât și cu ajutoare efective — îndeplinind când și unde numai poate, fapte ale milei creștinești.

În scopul acesta însă trebuiesc adunate mijloace și trebuie înființat în fiecare parohie un «fond al milelor creștinești», ca — dacă astăzi cele mai multe biserici sunt sărace — barem în viitor să-și creeze mijloace pentru o cât mai extinsă activitate samariteană și filantropică. Deaceia prin ordinul Nostru Nr. 2708 din 1921 am dispus, ca în toate bisericile să se poarte în Dumineci și sărbători «discul milelor», folosind din el 90% sau pentru înființarea și sporirea «fondului milelor», sau pentru imediata ajutare din partea organelor bisericii a celor săraci, mai ales văduve și orfani, cu bani, haine, bucate sau cu cărți elevii dela școală, ca astfel să îndeplinim — ca biserică — și acele fapte, despre care Sf. Apostol Pavel spune: «de nu le avem, nimica nu suntem»; iară 10% am dispus să se trimită la cancelaria Arhiepiscopiei, pentru a înființa și aci un fond central, ca astfel pretutindenea, în eparhia noastră, să se poată începe împlinirea și a acestei părți inomissibile a misiunii pastorale și să atragem asupra tuturor realizarea cuvântului: «Unde este milă, acolo este și darul și adevărul».

Bisericile cu averi particulare au să înscrie o sumă potrivită în bugetul lor pentru fondul milelor.

Cu toate că până acum numai o parte mare a preoților a îndeplinit cu stăruință acest ordin, iar în o altă parte de parohii rămâne a se executa de aci înainte, s'au adunat totuși sumulițe frumoase, din cari, spre mulțumirea sufletească a tuturor — s'au făcut și se fac danii mai ales în timpul iernei. Și ceice dau și ceice sunt ajutorați, se leagă mai tare de sfânta biserică.

Din cele 10%, cari au să fie trimise la centrul Arhiepiscopiei din partea parohiilor am creiat și creăm prin aceasta:

«Fondul Milelor Arhiepiscopul-Patriarh Miron»

I. El se va alimenta și pe viitor: 1. Din cele 10% dela parohii. 2. Din taxele dela dispensele arhieresti, cari conțet. arhiepiscopului patriarh dela cununii. 3. Din taxele pentru permise de îngropare cu preot, plătite din averea celor se sinucid, ca cei ajutorați să se roage pentru sufletul celor bolnavi — nenorociți. 4. Din daniile credincioșilor, când — la sfințiri de biserici — sărută sfântul prestol. 5. Din sumele ce le va destina Arhiepiscopul și mitropolitul din alte izvoare. 6. Din suma colectată în anii 1920—1922 tot pentru asemenea scop, adică pentru ajutorarea orfanilor. 7. Din danii dela alții.

II. Suma intrată până acum din izvoarele dela punctul I Nr. 1—6, face: a) În numerar depus la banca «Albina» sucursala București în carnetul Nr. 1 | 95 | 1924, lei două sute nouășorezece mii una sută treizeci și cinci (219.135) și 57 bani, per 20 Februarie 1925; b) Suma colectată pentru orfani face: lei optzeci și cinci mii șase sute patruzeci (85.640); c) Din discul milelor depuși la 4 Martie 1925 încă lei trei

mii cinci sute șase zeci și patru (3.564); d) Din 20 acții dela «Uzinele din Reșița» Nr. 420.801—420.820 în valoare nominală de lei 20.000, dar efectiv cumpărate cu prețul de emisiune a lei 1.405, adică total: lei două zeci și opt mii una sută (28.100).

Astfel fondul face la 15 Martie 1925:

a) In bani depuși în Carnetul Nr. 1 | 95 1924, dela «Albina» sucursala București: Lei trei sute opt mii trei sute treizeci și nouă (308.339) și 57 bani; b) 20 acții «Uzinele Reșița»: lei 28.100.—.

Suma totală: Lei trei sute treizeci și șase mii, patru sute treizeci și nouă (336.439), și 57 bani.

III. Când arhidieceza Bucureștilor va avea oficiu de casă cu casier și controlor, fondul

se va administra de acela, conform normelor generale ale Arhiepiscopiei, cu aprobarea arhiepiscopului-patriarh.

IV. Fondul se va pune în aplicare când va ajunge suma de un milion lei. Atunci patriarhul va da ajutoare la cei avizați, preferindu-se tineri săraci-ortodoxi, cu purtarea bună, cari urmează la vreo școală cu bun succes.

V. Suma neîmpărțită din venitul unui an se va capitaliza, dimpreună cu un eventual procent anume stabilit pentru capitalizare anuală.

(ss) MIRON,

Arhiepiscop, mitropolit și patriarh

Inregistrat sub No. 2033 din 14 Aprilie 1925.

București, 15 Martie 1925.

Mergerea Sanctității Sale Patriarhului MIRON la Giurgiu și Videle (în zilele de 8, 9 și 10 Aprilie (Miercuri, Joi și Vineri)).

Poporul simte nevoia sufletească ca din când în când, la vreme potrivită, să-și vadă pe conducătorul lor duhovnicesc, care, cu autoritatea ce i-o dă rangul și știința, să-l întărească acolo unde șovăește, în credință să-l încurajeze acolo unde a făcut un început bun pe calea virtuților creștinești și cetățenești, cum și a faptelor bune față de instituția sfântă care este Biserica. Ascămenea vizitații însă presupun o structură deosebită trupească și sufletească a celui ce e supus la fiecare moment la oboseli și emoțiuni, mai presus de puterea unui om; așa că, departe de a fi prilejuri de petreceri și primiri cu osanale, ele sunt o oboseală pe care cu greu o suportă cel ce trebuie să fie gata în fie care moment să vorbească fie căruia, după nevoia lui locală, neîncetat cu aceiași vervă și entuziasm, păstrând față de toți aceiași atitudine, ce i-o dă pozițiunea sa înaltă. Numai printr'această prismă privity lucrurile, se va vedea care este cel ce depune încordarea cea mai mare! Pentru aceste motive ele se fac mai rar, și lumea credincioșilor trebuie să fie prea fericită, dacă odată în viață, va vedea

la ea acasă pe *vlădica al lor*, vorbindu-le în graiul și interesându-se de păsurile lor. Anul acesta I. P. Sf. Sa Patriarhul Miron a hotărât o ieșire spre Giurgiu și Videle, în 2—3 zile, mai mult cu scopul de a avea o conferință intimă cu preoții din cele două protopopii, dându-le staturi, cari nu se pot cuprinde în cadrele unor ordine pornite dela biurou. Lucrul de altfel era și nepotrivit în acest timp de schimbătoare temperatură și în vremea postului. Totuși a fost destul ca poporul să afle acest lucru, și neanunțat de cineva în mod special, se pornește în masse mari ca'n zi de sărbătoare, să întâmpine măcar, în locurile pe unde va trece, pe întâiul patriarh al României, care deasemenea pentru prima dată în această calitate, a dorit să vadă aceste locuri atât de bătute de furtuna războiului.

În linii generale am aflat că prin unele locuri pe unde a trecut înaltul Chiriarh, bătrânii nu-și aduc aminte să fi trecut vreodată vre-un vlădică, așa că bucuria lor devenea și mai mare. În toate stațiunile de cale ferată și în localitățile pe unde a mers S. Sa, poporul cu mic cu mare țineau să arate

stăpânului sufletelor, tot ce au ei mai de preț, ca exprimare a gândului lor prin cuvânt și cântec și ca împodobire a locurilor pe unde trecea. Autoritățile civile și militare, căpeteniile școalelor împreună cu nevino-vății școlari și tot poporul, fără deosebire de rang sau stare socială erau una, întruniți în jurul acestui punct, ca cel mai mare ierarh al țării să fie cât mai plăcut impresionat de fiii săi credincioși. Am mai observat cu această vizitare că orașul Giurgiu este un oraș curat *românesc și creștin*.

Se vede aceasta din faptul că aproape nu există firmă streină în Giurgiu și aproape nu se simte influența vre unei secte în tot județul. Mulțumită căpeteniilor oștilor din localitate și ai orașului, d. prefect al județului, omul de bine, mare filantrop, Paul Rădulescu și bunul gospodar și om cinstit Nicolae Pascal, primirea în gara Giurgiu și până la Catedrală a fost înălțătoare.

Încă din gara Vidra, potropopul jud. Ilfov, circ. Budești, cu preoții mărginași în frunte, întâmpină pe I. P. Sf. Sa, urându-i bun sos, și amintind de opera marelui Șaguna, al cărui vrednic urmaș îl socotește pe Patriarhul Miron. I. P. Sf. Sa le răspunde în graiul curat și blând, la exprimarea dragostei lor cu aceeași dragoste, pe care însă o dorește ca ei să o arate față de instituțiile și așezămintele bisericești. De aci înainte, biserica devenind autonomă, care este cel mai mare și frumos vis al nostru, răspunderea va fi și a poporului întreg.

Deci cum vor îngriji-o așa o vor avea. După unirea politică prin Măria Sa Vodă Ferdinand, a venit și unirea sufletească, noi să dovedim că suntem vrednici de amândouă. În această nădejde îi binecuvintează.

În stația Grădiște, școala Normală de băieți sub conducerea directorului Const. Teodorescu, salută pe înaltul Chiriarh, cu imnul patriarhal, a 200 voci tinere și cu orchestră școalei. Directorul, în cuvântul său de întâmpinare, arată că lumea intelectualilor, care pregătesc pe adevărații luptători împotriva întunericului și neștiinței, îndreaptă privirea către mâna ce ține sceptrul păstoriei, așteptând ca să lovească, ca și Moise cu toiagul în pustie, în stânca necredinței și a îndoelii, pentru a curge pentru

popor isvoare de apă vie a învățaturii divine. În răspunsul său Patriarhul, amintește școlarilor timpul când însuși a fost dascăl de țară, cu 350 zloți pe an, dar sacrificându-și tinerețea în slujba adevărată a bisericii și școalei. De atunci le spunea elevilor că ne vom uni odată, iar acest vis întruchipat a avea, prin jertfa sutelor de mii, are nevoie de continuitatea luminării minții poporului prin dascălii lor, altfel ar fi zadarnică toată truda înaintașilor. Binecuvintează școala care va da pe dascălii sate-lor și împlinind lipsurile din popor.

În gara Comana se află pe peron o mulțime mare de popor, școala primară și învățătorii. Fiind prima localitate din jud. Vlașca, este întâmpinat și de prefectul județului d-l Paul Rădulescu, protoiereul Gh. Popescu și revizorul școlar Ciorănescu, cari apoi au însoțit pe I. P. Sf. Sa în toată călătoria. Cu aceeași bună voință mulțumește și acestora de dragostea arătată și dorește ca dragostea arătată ființei sale trecătoare să o arate așezămintelor bisericești nu numai în chip platonice, ci prin jertfe, lăsând neștirbită moștenirea strămoșilor noștri. Stațiunile Mihai Bravul, Băneasa, Daia, Frătești, sunt de asemenea înțesate de lume care aclamă călduros pe patriarhul bisericii ortodoxe.

În Giurgiu, îmbrăcat în haină de sărbătoare, așteaptă în gară autoritățile civile, militare, clerul; cu noul protopop de Videle I. Stănescu și profesorii școalelor; corul liceului Ioan Maiorescu, la oprirea trenului, intonează imnul patriarhal, compoziția profesorului Cucu, iar muzica militară a reg. 9 Roșiori intonează «Rugăciunea». Lăsând drum cortegiului ce se îndreaptă spre catedrală, deoparte și de alta a străzilor până acolo se înșiruie mulțimea, școlile de băieți și fete îmbrăcați în costum național. La catedrală altă muzică militară și o companie de onoare din reg. 5 Vlașca dau onorurile. Imnul de primire în catedrală a fost executat cu siguranță de societatea corală «Cântarea Dunării», sub conducerea d-lui Bărbulescu.

După tedeum-ul de mulțumire și rugăciunea pentru însănătoșirea M. S. Regelui Ferdinand, protoiereul Gh. Popescu face darea de seamă a circumscripției sale, sub toate raporturile. I. P. Sf. Sa, Patriarhul

Miron, răspunde făcând un mic istoric al aşezării acestui oraş. Că el a fost ca o poartă prin care s'au strecurat şi bune şi rele în ţară. Pe aici a intrat Sinan Paşa cu armata şi a fost bătut la Călugăreni şi tot pe aici s'a întors ruşinat în ţara lui. La 77 şi la 916 asemenea a avut de suferit mult şi nici un oraş nu se poate compara cu el în această privinţă.

Pentru că pe cine Dumnezeu îl iubeşte îl şi ceartă, deaceia fiind iubit de Dumnezeu şi certat aşa de crud, s'a bucurat cel dintâiu de vizita primului patriarh al României. Suferinţele înnobilează pe om, tot aşa şi Giurgiul deşi a fost lovit de atâtea ghiulele s'a înobilat prin suferinţă, apropiindu-se de biserică. În nici un oraş ca'n Giurgiu, care-i un oraş de negustori, nu e obiceiul frumos, ca negustorul, după ce-şi închide magazinul, să-şi facă şi semnul crucii lăsând în grija lui Dumnezeu tot avutul său! Această înseamnă că e o tradiţie de credinţă adâncă, în poporul giurgiuvean, şi'n această tradiţie să crească şi pe fiii lor, căci nevoile n'au încetat, iar fiii trebuie să apere mai departe ceea ce au câştigat părinţii. Cu credinţa tare'n Dumnezeu, în tăria braţului nostru, vom rezista, cum au rezistat şi ei.

Cei din Ardeal prin credinţă nestrămutată în Dumnezeu au zis Munţilor Carpaţi să se mute şi s'au aruncat în Marea Neagră. Pregătindu-se pentru Sf. Sărbători ale Învierii Domnului, să-şi cureţe sufletele de păcate, şi să le ardă cu focul curăţitor al Sf. Împărtăşiri. Şi cu aceste cuvinte îi binecuvântează.

De aici merg cu toţii la Primărie, unde, Cântarea Dunării, iarăşi cântă câteva imne, iar primăria îi oferă o icoană a Domnului Hristos pictată. La ora 6, I. P. Sf. Sa a făcut o vizită reg. 9 roşiori, unde erau adunaţi toţi ofiţerii din garnizoană, în cap cu d. Colonel Slomnescu.

A făcut o deosebită impresiune ţinuta ireproşabilă şi cavalierească a ofiţerilor şi solbaţilor chiar, cari se părea că fac onorurile şefului lor direct.

După masă la ora 4, I. P. Sf. Sa a avut o consfătuire intimă cu preoţii din protopopia I-a Giurgiu, dându-le poveţe asupra următoarelor puncte:

1. Preoţi să caute a se perfecţiona în executarea artistică — emotivă a serviciului divin. Să se ferească însă preoţii de abuzuri rituale că vor deveni vătămătoare. Să înveţe poporul cum să stea în timpul slujbei, iar ei să nu mercantilizeze aceste slujbe.

2. Să adauge la ritual totdeauna o mică predică, fie originală fie din alt autor, dar să se predice.

3. În toate bisericile să se pună în practică faptele milei creştine. Din discul milei purtat în Duminici şi sărbători prin biserici, să se formeze mici fonduleţe din cari preotul să împartă la anumite zile, mai ales iarna ajutoare în bani sau alimente, încălţăminte, îmbrăcăminte etc., celor nevoiaşi. Cu chipul acesta se dă bisericii şi un rol filantropic ridicându-i prestigiul.

4. Cercurile pastorale trebuiesc urmate cu cea mai mare severitate, ele fiind mijlocul cel mai puternic cultural prin biserică.

5. Incepând de săptămâna trecută biserica şi-a câpătat prin lege specială autonomia. Ea se va conduce singură prin reprezentanţii ei. Va lua parte la aceasta tot poporul, deci dela ei depinde bunul mers al ei şi cum îşi vor griji-o aşa o vor avea.

În sala Ateneului unde s'a ținut adunarea, erau de faţă şi credincioşi, cari au ascultat şi sorbit cu lăcomie discutarea unor probleme aşa de vitale şi pentru viaţa lor sufletească, răsplătind cu ovaţiuni îndelungate şi repetate cuvintele ce mergeau la inimă, ale I. P. Sf. Sale.

Aceste clipe înălţătoare, ce nu se repetă de 2 ori în viaţa poporului, cum bine a spus-o protopopul Gh. Popescu, fără a aduce laude căpeteniei bisericii noastre, au impresionat aşa de adânc pe unii ascultători, încât din colţul unde şedeam, auzeam exclamând: «Parcă-i curge aur din gură»!

În jurul unei mese intime la ora 8 seara, oferită de primărie în saloanele Cercului Militar, s'au accentuat şi mai mult sentimentele de strânsă legătură între Biserică şi toate celelalte instituţii lumeşti.

A doua zi, Joi 9 Aprilie, a rezervat-o şcoalelor din Giurgiu şi celui de al II corp de preoţi dela Videle.

La Liceul Ioan Maiorescu, directorul său domnul Chiriac Hurmuzache, îi urează bun sosît, într'o atitudine impresionată până

la cutremurare. Corul școalei adunat în sală, după ce-și face datoria, cântând și mai bine decât la gară, ascultă sfaturile I. P. Sf. Sale, care le spune:

Pe valea Jiului în Ardeal este o localitate Petroșani, unde pe vremuri câte un cioban, își păștea turma de oi, cântând fără grijă din fluer, doine frumoase românești; dedesuptul său însă zăceau miliarde, în carbunii de pământ pe cari străinii au început să-i exploateze. Din sat s'a făcut un orașel, ciobanul își cânta mai departe doina lui, iar străinii se îmbogățeau. Ce învățătură tragem de aci? Ca tinerii noștri să caute știința, să se facă unii ingineri, alții chimiști, etc., și să exploateze bogățiile țării iar nu să vină alții din alte țări să ne iure belșugul nostru.

La liceul modern de fete, de sub direcția d-nei Cochinescu a spus:

Părinții eroi ai acestor copile ce și-au jertfit viața pentru apărarea noastră, au întins hotarele țării până unde se întinde graiul românesc. Țara însă trebuie refăcută și ea se reface și prin femeie. N'au fost oameni mari, cari să nu-și datorească tot ce au ei mai bun, mamei lor. Istețimea femeii se vede nu numai în gospodărie și în creșterea copiilor dar și în chestiuni naționale.

În Timocul bulgăresc și sârbesc sunt încă mulți români. Pentru a-și păstra limba, ele au inventat ingenioasa credință, că dacă în ograda lor s'ar vorbi altă limbă decât cea românească, le mor vitele sau se întâmplă rău casei; urmarea este că agenții și funcționarii străini, intrând în curtea lor trebuie să le învețe limba lor, ca să poată vorbi. Aceasta ne arată de ce e în stare a făuri femeia spre binele neamului. Creșteți în bunele tradiții ale neamului și veți fi adevărata salvare a lui.

La orfelinatul de copile de sub conducerea d-nei Orlici ca prezidentă, a d-rei *Mantea* ca directoare, I. P. Sf. Sa a stat ca în mijlocul unei familii ce-și recunoștea pe părintele lor. Aceste copile ai căror părinți s'au jertfit pentru patrie, cu o resemnare și dragoste nemărturisită au primit pe părintele bisericii cu «Tatăl nostru» în vreme ce altele lucrau și cântau. I. P. Sf. Sa a vorbit cu fiecare pe rând, pentru că aveau nevoie mai mult ca ori care de aceasta,

interesându-se de aproape de traiul și îngrijirea lor în internat.

În drum spre videle. — În stațiunile Balanoaia, Chiriacu, Stănești, Toporu și Drăgănești, I. P. Sf. Sa a fost întâmpinat de asemenea de preoți, învățători cu școlarii și popor, cari l'au aclamat călduros. În Tarnavele de asemenea popor mult, și un cor bunicel. În stațiunea Radulești, frumos împodobită, S. S. s'a coborât din vagon, fiind primit de popor mult, învățători și elevi, D-nul subrevizor Gh. Petre a ținut o cuvântare de bună venire, la care a răspuns Patriarhul. În drum au vizitat monumentala școală zidită personal de D-nul Paul Rădulescu, în comuna sa Rădulești, pe care înzestrând-o cu pământul necesar o va dăruia pentru o școală de agricultură. Tot D-sa este ctitor și ajutor al multor școli și biserici din județ, și inițiatorul și poate continuatorul — dupăcum a promis — al marelui biserici începută în Radulești — Toată cinstea unor asemenea ctitori!

În Videle — sediul protopopiei a II-a — la ora 3 $\frac{1}{2}$. În biserica încăpătoare și bine întreținută, după slujba făcută de preoți, pentru Patriarhul bisericii și însănătoșirea M. S. Regelui, la care răspunsurile au fost date tot de preoți și după raportul miezos al protopopului abia numit, I. P. Sf. Sa, vorbește poporului numeros adunat în biserică, că:

De 2 mii de ani, noi suntem cei mai fericiți, că nimeni nu s'a învrednicit să vadă ceiace noi vedem și auzim, adică întruparea idealului național.

Dat fiindcă suntem în zile de post, dinaintea Sf. Invieri, datorie avem a ne pregăti pentru aceasta. Deși trupul ne trage către cele pământești, dar scânteia sufletului mănecă spre cele cerești de unde a ieșit. Să stăruim în duhul pocăinței, luând hotărârea fermă de a nu mai greși. Mijlocul curăților sunt Sf. taine către care să ne apropiem cu frică și ele vor arde ca un foc curățitor partea rea a sufletului. Ascultând cântarea: Camara ta Mântuitorule o vâd împodobită etc., să ne facem îmbrăcăminte de lumină, ca să merităm a ajunge zilele Sf. Invieri. Alt mijloc de curățire este postul, dar nu postul rău înțeles, a te abține numai dela mâncări și băuturi, ci și dela fapte rele, dela gânduri păcătoase.

(Continuarea în No. viitor)

B.

OUĂLE ROȘII

Cea mai însemnată sărbătoare a creștinătății este „*Sfintele Paști*”, care rezumă într-însa *sacrificiul suprem și sublim* adus de Mântuitorul pentru triumful divinelor lui învățături ca și *Sfânta Înviere* ce ne-a revelat calea unei vieți noi de *dragoste, de înfrățire și de pace*.

De ziua Sfintei Învieri, poporul nostru obișnuiește să ducă la biserică *pască și ouă roșii*, cari, după ce au fost binecuvântate de preot, o parte sunt luate acasă de credincioși spre a fi ciocnite, rostindu-se dublul afirmativ: „*Christos a înviat!*... *Adevărat că a înviat*.”

Această datină mi se pare una din cele mai *simbolice și edificatoare manifestări ale întăririi credinței*: *oul* simbolizează *germenul unei vieți viitoare*, pe care o conține într-însul; iar *culoara roșie* reprezintă *sângele vărsat de Mântuitorul* pentru renașterea *acestei vieți, a legii celei noi*. Cuvintele: „*Christos a înviat*”, pe cari le zicem la ciocnirea *Oului roșu*, înseamnă *manifestarea credinței în învierea unei vieți noi*, iar răspunsul: „*Adevărat că a înviat*” înseamnă afirmarea că în adevăr ne hotărâm a practica învățăturile divine ale Mântuitorului spre a realiza viața de dragoste, înfrățire și pace!...

Frumoasă, educatoare, înălțătoare și sfântă datină!.. Ea are un caracter sufletească divin și ca atare ar trebui cu sfințenie respectată și ținută neprihănită! Cu părere de rău însă vedem că ea este pe cale de a se *altera, a se transforma, a se moderniza*, cum am zice, tinzând a-și *pierde caracterul ei simbolic creștinesc*!

În adevăr, cine nu vede astăzi întronându-se din ce în ce mai ostentativ *moda ouălor divers colorate*, cari tind să ia locul tradiționalului și *simbolicului ou roșu sanguin*, colorat cu inofensiva culoare *naturală a lemnului de băcan*?

Și lucru foarte caracteristic, aceste ouă divers colorate tind să ia nu numai locul, dar și numele de *ouă roșii*!.. Astfel un prieten îmi trimite dela țară câteva daruri de Paști și cu o scrisoare în care îmi spune că printre ele este și un *coșuleț cu ouă roșii de Paști* și mă roagă să le manânc cu încredere că sunt proaspete dela găinele lui și *înroșite de dânsul chiar*!... Când însă desfac coșulețul, gasesc înadevăr ouă frumoase, dar *nici unul, absolut nici unul, roșu*, ci numai violete, albastre, *verzi, galbene, pistrife etc.*...

Mă întrebam cu uimire: până într-atâta s'au denaturat ori s'au tocit *simțirile noastre* încât nu ne mai dăm seama nici de ceea ce vedem cu ochii, nici de *noțiunea culorilor*, nici de *însemnătatea vorbelor*?! Auziți: am ajuns să *numim și să credem* a fi *roșii, oule albastre, verzi, galbene, etc.*!... Așa se produce *pervertirea simțurilor* în toate și la fizic și la moral în dauna noastră și în *interesul și folosul speculatorilor și răuvoitorilor*!...

În cazul de față speculatorii câștigători sunt

fabricanții și vânzătorii de *culori artificiale* (derivate de *anilină*) cari au găsit un nou debușeu și mijloc de desfacere a produselor lor cu ocazia Paștilor, oferindu-ne acele nuanțe *ce încântă ochiul și ademenesc* prin modul lor *ușor de întrebuițare*, dar cari (trebuie știut) conțin într-însese substanțe *otrăvitoare* (toxice) ca *arsenicul* și devin astfel vătămătoare, putând *otrăvi mai ales pe copii*, cari obișnuiesc să se joace cu ouăle colorate, se murdăresc pe mâini de culoarea lor, pun degetele murdare în gură, etc.; de altfel și chiar cei cari lucrează cu aceste culori sunt expuși la accidente de intoxicare.

Dar precum speculanții materiali ne dăunează, în cazul de față speculanții morali, rău voitori ce mișună printre noi, ne *otrăvesc suzletul*, denaturându-ne și sentimentele și făcându-ne a *pierde* pe lângă *noțiunea materială de culoare și noțiunea simbolică a oului roșu*.

Așa ni se pervertesc pe nesimțite și din neveghe, atât simțurile noastre fizice cât și sentimentele morale și chiar dreapta judecată. Așa asistăm la comitere de acte certate cu morala și legea, comise uneori din lipsa sau denaturarea simțului de moral, just ori real.

Vouă frați apostoli, preoți și învățători vă revine rolul de veghietori, îndrumători și povățuitori ai poporului, îndemnându-i în biserică, în școală cași în diverse reuniri culturale, ca să păstreze cu sfințenie intactă *datina sfântă a ouălor roșii de Paști (și numai roșii)*, căci numai astfel poate fi manifestarea *simbolică a celui mai sublim sacrificiu* a Celuice cu sângele său a scris învățăturile divine ale legii celei noi, *Creștinismul*.

Profesor C. I. ȘONȚU

Prima cruce a prințisorului nostru Mihai

Micul prințisor Mihail, al Altețelor Lor Regale moștenitorilor tronului nostru Regal, a venit împreună cu auguștii săi părinți, Duminecă — în ziua de Florii — îmbrăcat și el în alb ca o floare de crin, la slujba bisericească din parclisul de casă al Înalt Prea Sfințitului patriarh Miron. Cu ochisorii — ca două viorele — atent la toate mișcările diaconului și a celor asistenți a început a-și face și el sfânta cruce de închinare, privind apoi spre iubita sa mamă, așteptând dela ea un semn de aprobare, că a făcut-o bine, ceea ce denotă cum Alteța Sa Principesa Elena — urmând pilda bunilor mame ale poporului nostru — a învățat ea însăși, mai întâiu pe fiul său din frageda etate, cum să-și facă sfânta cruce. Ajută-i Doamne, să se facă mare și bun apărător al crucii Tale.